

De nieuwe blokkendoos

Een Kerstverhaal
door
Johanna.

NIJKERK. G. F. CALLENBACH.

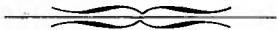
DE NIEUWE BLOKKENDOOS

EEN KERSTVERHAAL

DOOR

J O H A N N A

NIJKERK — G. F. CALLENBACH.

W. Hoogenbos

Er waren eens twee jongens. Zij heetten Bernard en August Teekens. Bernard was negen en August zes jaar oud. Zij waren zoo op het oog een paar aardige jongens: vroolijk, levendig, niet veel ondeugender dan andere jongens en vol vuur voor al die prettige spelletjes, waarvan meest alle knapen veel houden. In het hoepelen, tollen, knikkeren, vliegers op-laten, krijgertje spelen en hoe verder al die jongensspelen ook heeten mogen, waren het heele baasjes.

Er is echter een tijd in het jaar, waarin van al deze bovengenoemde spelletjes niet veel komen kan. Er is een tijd, waarin alle kinderen hun vermaak binnenshuis moeten zoeken, omdat het gure weder, de vuile straten en de korte dagen het vrije spel buitenshuis ten eenenmale verhinderen. Ook Bernard en August ondervonden dat. Zij waren daar echter niets treurig over. Integendeel. Den langen kouden

winter zagen zij met evenveel vreugde tegemoet als de zonnige schoone lente. Die lange winteravonden waren immers zoo gezellig en gingen hun nog veel te gauw voorbij. Het mocht buiten nòg zoo koud en donker zijn, — het hinderde hun niet: zij zaten immers in de warme, goed verlichte huiskamer, vlak bij hun lieve moeder! Nù eens hadden zij een mooi boek vol prenten onder handen; dàn weer viel er wat te kleuren, of te plakken of iets na te teekenen.

En dan — en dàt was het heerlijkste van alles — zij hadden het Kerstfeest in het vooruitzicht. Dagen en weken van te voren zongen de twee knapen reeds uit volle borst hun Kerstliederen, die zij op de Zondagsschool leerden. Hunne gedachten keerden daarbij vele eeuwen terug naar het verre land, waar tusschen de groene heuvelen van Palestina, in een armelijken stal, de Heiland geboren werd; en waar, in de velden van Bethlehem, eenmaal de stilte van den nacht verbroken werd door het schoonste lied, dat ooit over de aarde weerklonken heeft: het lied van Gods Engelen.

Nu trof het, dat Bernard in den eersten Kerstnacht geboren was, en het natuurlijk gevolg daarvan was, dat hij altijd op den eersten Kerstdag zijn verjaardag vierde. Hij vond dat

heerlijk en was er ook trotsch op, dat Moeder hem wel eens haar Kerstkind noemde. Hij kende wel jongens en meisjes, die jarig waren op den geboortedag van de Koningin en daar o zoo blij om waren. Maar die kinderen konden toch niet zóó blij zijn als hij, omdat *hij* geboren was in den heiligen Kerstnacht, den nacht, waarin de Zoon van God op deze wereld kwam.

Zoo was de eerste Kerstdag dus een dubbele feestdag voor de familie Teekens en voor den kleinen jarige in het bijzonder. Hij maakte reeds eenige weken te voren altijd een verlanglijstje in orde, en meestal zag hij al zijn verlangens op dien dag vervuld.

Wat òp en nà Bernards negenden verjaardag voorviel, wil ik thans mijn kleinen lezers gaan vertellen.

Bovenaan stond met groote letters op Bernards verlanglijst geschreven: een blokken-doo. Ja, daarnaar verlangde hij vurig. O, hoe heerlijk moest het zijn, om zulk een doos te bezitten vol mooie stevige blokken van allerlei grootte en vorm! Hoe zou hij dan in die gezellige, lange winteravonden huizen kunnen bouwen, en bruggen, en kerken, en kasteelen met hooge torens!

Mijnheer en Mevrouw Teekens vonden het verlangen van Bernard heel goed. Zij kochten hem dus een paar dagen vóór zijn verjaardag een bijzonder mooie en groote blokkendoos, in de hoop dat hij zich menigen avond prettig met zijn broertje daarmee zou kunnen vermaken.

Wat was Bernard blij, toen hij zijn verlangen vervuld zag; ja, *meer* dan vervuld. Hij had toch nooit durven denken, dat zijn lieve vader en moeder *zulk* een pracht van een doos voor hem zouden koopen, met zulk een menigte blokken er in. Hij was er o zoo blij mee; ja, eigenlijk . . . wat àl te blij; want toen hij des morgens met zijn vader en moeder in de kerk zat, dwaalden zijn gedachten onophoudelijk af naar zijn nieuw speelgoed. Hij dacht veel meer aan zijn blokkendoos dan aan het Kindeken van Bethlehem, waarvan de dominee met zooveel gloed stond te spreken. En op het Kerstfeest vooral moeten onze gedachten toch van dat Kindeken het meest vervuld zijn, nietwaar?

Toen de kerk uit was, woei er een hevige sneeuwstorm, zoodat de menschen zich zoo veel mogelijk haastten, om thuis te komen en bij de warme kachel, onder het genot van een

kopje koffie, te bekomen van den kouden Oostenwind, die hen zoo fel in het aangezicht had geblazen.

„Er zal van middag niet veel van uitgaan komen,” zeide mevrouw Teekens onderweg tot haar echtgenoot.

„Dat vrees ik ook,” antwoordde deze.

„O, hoe gelukkig!” dacht Bernard. „Dan kan ik naar hartelust gaan spelen met mijn nieuwe blokkendoos.”

Zooals alle jongens was ook hij op een anderen tijd vol vuur, als er een sneeuwbuï viel, bij het vooruitzicht van de genoegens, die glijbaantjes, sneeuwpoppen en sneeuwballen hem aanboden. Nu echter was hij geheel onverschillig voor al de vreugde, die sneeuwbuïen bij mogelijkheid konden aanbrengen. Die nieuwe blokkendoos had zijn hart geheel in beslag genomen.

En Bernard genoot dien middag dan ook van zijn verjaarsgeschenk naar hartelust. Hij bouwde met behulp van zijn broertje de wonderlijkste en schoonste gebouwen, die men maar bedenken kan. August mocht alleen de blokken, die Bernard noodig had, aangeven, maar zelf er geen eentje opzetten. Toch was de kleine jongen al tevreden met zijn gering aandeel in dat gewichtig werk en er met hart en ziel bij.

De kinderen mochten, ter eere van den dubbelen feestdag, wat langer dan gewoonlijk op blijven. Maar eindelijk was toch het uurtje van naar bed gaan voor hen geslagen. De blokken werden heel netjes, volgens de teekening, die in de doos lag, op hun plaats gelegd, en toen ging moeder met haar jongens naar boven, om ze naar bed te brengen.

Het spreekt vanzelf, dat de mondjes nog niet spoedig tot zwijgen kwamen, maar eindelijk kwam er toch een oogenblik van stilte. Dat was, toen de beide jongens neerknielden, om hun avondgebed te doen.

„Mijn lief Kerstkind! zul-je niet vergeten, God te danken voor al de zegeningen, die je vandaag hebt ontvangen?” sprak moeder tot Bernard.

„O neen, moeder! dat zal ik niet vergeten. Ik ben veel te blij met mijn mooie blokkendoos, o zoo blij!”

„Ben je nergens anders blij om, Bernard?” vroeg zijn moeder.

„O ja, ook omdat het Kerstfeest is,” antwoordde hij.

„Daar mag *ik* ook blij om zijn,” sprak August met vuur, „al ben ik ook geen Kerstkind.”

„Daarover mag iedereen blij zijn,” zei

mevrouw Teekens. „Je weet wel, dat de engel de komst van den Heere Jezus een reden noemde tot „Groote Blijdschap”.

„Ja, want als *Hij* niet gekomen was, dan zouden wij nooit in den hemel kunnen komen, niet waar, Moeder?” vroeg August.

Niet in den hemel te kunnen komen was voor dezen kleinen jongen het vreeselijkste, dat hij bedenken kon, en terecht! Want *is* er ook iets vreeselijkers, dan buitengesloten te worden van die plaats der zaligheid, waar Gods kinderen eens voor eeuwig bij hun Vader zullen zijn?

„O, moeder! als Hij eens *niet* gekomen was; als Hij het eens al te erg had gevonden, om naar dien donkeren stal te gaan! . . . . Het was in den hemel toch zoo heerlijk voor Hem! Hij had toch heel wat voor ons over,” vervolgde het knaapje peinzend. August kon, wat hij gevoelde, niet zoo heel juist uitdrukken, want zijn jeugdige ziel kon de volle grootte van die wondervolle liefde niet peilen of verstaan. Dat kan niemand hier op aarde.

„Ja, August! De Heere Jezus had alles, Zijn heerlijkheid, Zijn leven, Zijn bloed, alles over, om ons van de zonde te redden en het eeuwige, zalige leven te kunnen schenken,” sprak zijn moeder.

Onder het luisteren naar dit korte gesprek vergat Bernard voor een oogenblik zijn nieuw geschenk en dacht ook eens even na over die heerlijke gebeurtenis, zoo wondervol en schoon, die ieder hart vervullen moet met aanbidding en dankbaarheid.

Zachtjens zong nu moeder, terwijl zij haar kinderen zorgzaam toedekte, het Kerstlied:

Toen eens in droeve tijden,
 Als in een zwarten nacht,
 Heel 't menschdom lag verzonken,
 Beroofd van licht en kracht;
 Toen weinigen meer kenden
 En vreesden hunnen God,
 Schier niemand lust betoonde
 In 's Heeren rein gebod; —

Gedacht de God der liefde
 Aan Zijn gezworen eed,
 Dien Hij 't gevallen menschdom
 In 't Paradijs eens deed;
 Toen gaf Hij aan de wereld
 Zijn lang verwachten Zoon,
 Om haar den weg te ontsluiten
 Tot Zijn Genadetroon.

En de Eng'len, die reeds juichen,
 Als zich één mensch bekeert
 En voor zijn snoode misdaan
 Genâ van God begeert, —

Zij daalden uit den hemel
 En zongen vol genot
 Een lied, zoo schoon en krachtig,
 Tot lof van hunnen God.

Want voor 't verloren menschedom
 Kwam redding en behoud:
 Het Lam, door God gezonden,
 Droeg straks aan 't vreeselijk hout,
 Aan 't kruis, al 's werelds zonden,
 Verwon en hel en dood,
 Verwierf den snoodsten booswicht
 Genade, vrij en groot.

Dat niemand nu meer zegge:
 „Ik heb te zwaar misdaân;
 Ik ben te groot een zondaar,
 Om tot den Heer te gaan;”
 Want Hij kwam juist op aarde,
 Om zondaars, boos als gij,
 Te redden en te ontrukken
 Aan Satans heerschappij.

O, geef aan Hem u over
 Nog op deez' eigen stond;
 Gezegend toch blijft de ure,
 Waarin ge uw Heiland vondt.
 Met nooit gekende vreugde
 Reist gij uw weg dan voort,
 Aan 't eind waarvan u toeblinkt
 De gouden hemelpoort. ¹⁾

¹⁾ Dit lied kan gezongen worden op de bekende wijs van: Ik wensch te zijn als Jezus.

Onder het zingen van de laatste versjes was de moeder op den rand van het ledikant gaan zitten. Toen het lied geëindigd was, stond zij op, gaf den beiden kinderen een nachtkus en verliet het slaapvertrek.

Blokkendozen, sneeuwbuien, zingende engelen, lichtstralen, die van uit de geopende hemelpoort den donkeren nacht beschenen; herders met verweerde aangezichten, die zich eerbiedig nederbogen voor het goddelijk kindje in de nederige kribbe, — dat alles woelde verward dooreen in den droom van den jarigen jongen. Hij ontwaakte 's morgens met het besef, dat hij niet meer jarig was; maar dat hij toch zijn mooie blokkendoos nog bezat, en dat het nog altijd Kerstfeest was, en dat de avond zou besloten worden met het feest van de Zondagschool.

Dat feest was natuurlijk ook voor de beide knapen een rijke bron van genot. Het was zoo heerlijk in de helder verlichte zaal te zitten, te midden van al die blijde kinderen. Het was zoo heerlijk te mogen luisteren naar de welbekende Kerstgeschiedenis en naar het mooie verhaal, dat altijd daarna werd verteld. Het was, alsof op dien avond de liederen dubbel schoon klonken en met veel meer vuur gezongen

werden dan op de gewone Zondagsschooluren. Het was, alsof het licht op het feest een anderen en hooger glans uitstraalde, dan het licht, dat tehuis ontstoken was. De twee broertjes vonden, dat dit feest van de Zondagsschool alle andere feesten verre te boven ging. De vreugde van August overtrof echter die van Bernard, want Bernard vond zijn verjaardag toch ook lang niet te versmaden. Een blokkendoos kreeg men wel op een verjaardag, maar toch nooit op een Zondagsschoolfeest. Daarom was hij het voor zichzelf nog niet eens, welke van de twee Kerstdagen het prettigst was.

Hoe jammer, hoe innig jammer was het, dat kleine August op dien tweeden Kerstdag 's morgens wakker werd met een kriebelachtig gevoel in zijn keeltje, dat hem telkens aan het hoesten bracht, en dat hij pijn gevoelde elken keer, als hij slikken moest. August was niet zoo heel sterk en zijn ouders waren altijd erg bezorgd voor hem. Daarom werd al heel spoedig besloten, om August dien dag thuis te houden en hem niet naar het feest te laten gaan. Het weder toch was nog guurder dan den vorigen dag; de feestzaal ver van huis; en mijnheer en mevrouw Teekens vreesden, dat hun lieve kleine jongen heel erg ziek

zou worden, als zij hem niet warmpjes thuis hielden.

Dat was een verdriet voor August! Hij deed alle mogelijke moeite, om zijn hoesten in te houden, opdat zijn ouders denken zouden, dat de verkoudheid al overging. Maar die pogingen hielpen hem niet. Vader en moeder bleven bij hun eens genomen besluit, hoewel zij het heel naar vonden, dat zij hun kind zulk een groot verdriet moesten aandoen. Zij trachtten hem zoo goed mogelijk te troosten, maar dat ging niet zoo gemakkelijk, want kleine jongens zijn meestal heel moeilijk te troosten, als zij moeten afzien van een groot genoeg, waarnaar zij erg verlangd hebben. Moeder beloofde bij hem thuis te zullen blijven en hem precies zulke lekkere melk en krentenbroodjes te zullen geven, als op het feest zouden worden uitgedeeld. Bernard zou het boekje, dat voor hem bestemd was, voor hem meebrengen; benevens de sinaasappelen, die ieder kind ontving. Zijn moeder zou hem ook laten opblijven, totdat vader met Bernard thuis kwam en hem ook een mooi verhaaltje vertellen en met hem over het Kerstfeest spreken.

Al die beloften hielpen wel wät. Zoo eens heel alleen een avond met moeder te mogen

doorbrengen, was een groot genot. Toch kon het niet gansch en al het gemis van het schoone en blijde Zondagsschoolfeest vergoeden.

„Weet je, wanneer ik er niet zoo heel erg veel om geven zou?” riep hij eindelijk uit, een uurtje voordat het feest beginnen zou.

„Nu, wanneer dan?” vroeg Bernard, die toch erg veel medelijden met zijn broertje had.

„Als ik met je blokkendoos mocht spelen,” zei August met stralende oogjes, denkende aan het groot genot, van eens heel alleen met die blokkendoos te mogen doen, wat *hij* wilde, en ook eens hooge torens en sterke kasteelen te kunnen bouwen.

Bernard kreeg een kleur als vuur. „Hoe verzin je dat, August?” riep hij uit. „Het is immers *mijn* doos en je moogt er nooit mee spelen, als *ik* er niet bij ben.”

„Ik zal de blokken niet breken of wegmaken en ze weer netjes in de doos leggen,” zei August.

„Dat kan wel zijn; maar je krijgt de doos toch niet, hoor! Ik begrijp niet, hoe je daaraan durft denken.”

August begreep dat eigenlijk zelf ook niet. Bernard was erg op zijn speelgoed gesteld en gaf dat nooit graag uit handen. Hij had

een sterk gevoel van eigendomsrecht en wist altijd datgene, wat kostbaar was in zijne oogen, uit de handen van zijn broertje te houden. Bernard liet hem wel altijd medespelen, zooals gisteren, dat was, vond hij, al mooi genoeg.

„Hoe verzint hij het! . . . hoe verzint hij het . . .” mompelde Bernard boos, terwijl hij naar boven ging, om zijn blokkendoos in zijn kastje te bergen en dat stevig af te sluiten. Hij kon het denkbeeld ten eenenmale niet verdragen, dat August zich in zijn eentje met *zijn* blokkendoos zou vermaken.

„Ik geloof niet, Bernard! dat je je gelukkig gevoelt,” sprak zijn moeder, toen zijn vader en hij gereed stonden, om naar het feest te gaan.

Dat was alles, wat zij er van zeide. De blokkendoos was Bernards wettig eigendom. Zijn moeder wilde ze hem tegen zijn zin, zelfs niet voor een enkel uur, ontnemen; maar zij wenschte, dat hij haar gewillig en gaarne aan zijn broertje had afgestaan. Het bedroefde haar, dat haar zoontje zóó eigenlievend kon zijn en met zijn hart zóó vast gehecht was aan een doos met speelgoed. In stilte bad zij, dat God hem de oogen mocht openen voor deze zonden en hem leeren wilde zichzelf te verloochenen.

Bernard keerde het hoofd om en zeide niets. Neen, gelukkig voelde hij zich niet. Moeder had gelijk. Het maakt ons nooit gelukkig, als wij eigenlievend zijn en iets doen, dat niet naar den wil des Heeren is.

Een uurtje later zat Bernard te midden der feestvierende kinderen in het helder verlichte Zondagsschoollokaal. Maar zóó heerlijk, als hij zich het feest had voorgesteld, was het toch niet, want onder het zingen en onder het luisteren zag hij onophoudelijk het ongelukkig gezichtje van August vóór zich oprijzen. Hij had den armen jongen, die thuis had moeten blijven, *kunnen* vertroosten en verblijden. Het *had* in zijn macht gestaan, maar . . . . hij had dat niet gedaan.

Daar werd op eens zijn naam afgeroepen. Aan enkele kinderen werden vragen gedaan, en ook op hem was het oog van den onderwijzer gevallen.

„Bernard Teekens! kunt ge mij ook zeggen, waarom de komst van den Heere Jezus hier op aarde zulk een reden tot groote blijdschap voor ons is?”

Bernard herinnerde zich, hoe zijn moeder juist den vorigen avond nog met hem daarover gesproken had, en hoe zij had gezegd, dat,

als de Zoon van God Zijn heerlijken hemel niet had willen verlaten en op deze booze aarde komen, wij arme zondaars nooit behouden hadden kunnen worden. Hij had de menschen zóó lief, dat Hij dat groote offer gaarne wilde brengen.

Bernard kon dus een flink en juist antwoord geven; maar toch werd hij erg verlegen, als wist hij er niets van. Hoe dikwijls was hem niet gezegd geworden, dat wij, als wij den Heere Jezus willen toebehooren, ook leeren moeten, Hem gelijk te worden. De Heiland had uit groote liefde Zichzelf voor de booze wereld willen overgeven. Hij had *alles*, alles voor ons over gehad. Hij had Zijn eigen lichaam door booze, wreede handen aan het kruis laten nagelen en wilde den vreeselijksten dood sterven, opdat wij het eeuwige leven zouden hebben. Ook wij, die in Hem gelooven, moeten liefde willen bewijzen en onszelf leeren verloochenen. Had hij, Bernard, dat vandaag gedaan? O neen! Zóó weinig liefde bezat hij in zijn hart, dat hij niet eens zijn blokkendoos voor een uurtje aan zijn broertje had willen afstaan. De doos stond afgesloten in de kast. Hij voelde den sleutel in zijn zak zitten. Neen, hij bezat nog niets van die liefde in het hart,

die het kind van God moet bezitten, neen *niets*.

Hij draalde met het geven van een antwoord, en de onderwijzer keek teleurgesteld. Hij was van Bernard niet zoozeer gewoon, dat deze van buiten geleerde lesjes prompt kon opzeggen, als wel, dat hij antwoorden gaf, die van nadenken getuigden.

„Kom Bernard!” zeide hij aanmoedigend, „ik ben er zeker van, dat je het wel weet.”

„De Heere Jezus kwam op aarde . . . .” stotterde Bernard . . . . „omdat Hij ons liefhad en . . . . omdat Hij gehoorzaam was aan God, Zijnen Vader.”

Dát zeide Bernard; maar zóó zachtjes, dat bijna niemand het goed verstaan kon, en de onderwijzer in het geheel niet.

Teleurgesteld deed hij toen die vraag aan een anderen jongen, die daarop een goed antwoord gaf, dat door iedereen verstaan kon worden. Toen zeide hij, dat de kinderen hunne jeugdige harten aan den Heiland moesten geven, opdat zij van hunne zonden gereinigd mochten worden en zijn Geest mochten ontvangen, waardoor zij meer en meer gehoorzaam aan God zouden leeren worden en een geluk zouden gaan smaken, dat steeds toenemen zou.

Bernard gevoelde nu hoe langer hoe meer,

dat hij gezondigd had en God niet gehoorzaam was geweest. Deze wetenschap maakte hem ongelukkig; want hij wilde toch een kind van God zijn. O zoo gaarne had hij, dat Moeder met hem over God en over den Heiland en den hemel sprak. Maar wat beduidde het, om daarover wel graag te *spreken*, maar niet den wil van God te *doen*? Als hij Gods wil niet deed en Hem ongehoorzaam was, dan kon hij het eigendom des Heeren niet zijn; want de Heere Jezus had duidelijk gezegd: „Niet een iegelijk die tot Mij *zegt*: „Heere, Heere!” zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen; maar die daar *doet* den wil mijns Vaders, die in de hemelen is.”

Bernard wist zeker, dat hij niet naar den wil des Vaders gehandeld had, toen hij zijn blokendoos achter slot en grendel sloot. Het zou naar Gods wil zijn geweest, indien hij August de vrije beschikking er over gelaten had, terwijl hij zelf uit was. „Zelfs al was ik thuis, en al zat ik er bij, moest ik er hem wel eens mee laten spelen,” sprak hij in zichzelf.

Hoe gelukkig is het, dat wij, als wij berouw hebben over onze zonden, deze op hetzelfde oogenblik mogen belijden en daarmee niet behoeven te wachten tot andere tijden en ge-

legenheden. Als menschen elkander iets te vragen hebben, moeten zij dat soms dikwijls doen, maar tot God kunnen en mogen wij ons hart *altijd* opheffen. Hij is altijd bij ons en kan en wil altijd naar ons hooren.

In het midden der vroolijk feestvierende kinderschaar hief Bernard zijn hart op tot God en vroeg Hem om vergeving voor zijn liefde-loos gedrag jegens zijn broertje en om een hart vol liefde en gehoorzaamheid jegens God, die hem reeds zooveel liefde had bewezen. Nadat hij dit gebed opgezonden had, verlangde hij, dat het feest spoedig geëindigd mocht zijn, om naar huis te kunnen gaan en zoo gauw mogelijk aan August te kunnen beloven, dat hij morgen den heelen ochtend met zijn blokkendoos zou mogen spelen.

Toen Bernard weder thuis kwam, zat August op moeders schoot. Hij was daarop in slaap gevallen onder het luisteren naar zijn geliefd Kerstlied, dat Moeder na het vertellen van een Kerstverhaaltje voor hem gezongen had. Zijn moeder had hem daar stilletjes laten liggen, omdat zij hem beloofd had, dat hij op mocht blijven, totdat Vader en Bernard thuis kwamen. De kleine jongen was een beetje koortsig. Zijn hoofd en handjes gloeiden, zijn ademhaling

ging wel wat al te vlug, en het hoesten was ook nog niet over.

Toen Bernard hem daar zoo zag zitten op moeders schoot, met zijn lief kopje tegen haar borst geleund, gevoelde hij, hoe innig lief hij zijn broertje toch eigenlijk had, en hoe ontzettend hij hem missen zou, als God hem eens wegnam.

Die gedachte deed Bernard schrikken. „Moeder, hij is toch niet erger; hij zal toch niet sterven?” vroeg hij angstig. „O Moeder! ik houd zooveel van hem. Hij mag morgen zoo lang met mijn blokkendoos spelen als hij wil. Ik heb er spijt van, dat ik ze niet gegeven heb. Ik zal ze van avond vast voor hem klaar zetten.”

O, hoe blij zag moeder haar zoontje bij deze woorden aan. Zij begreep, dat God aan zijn hart gewerkt had, en zij dankte Hem, dat Hij op dit Kerstfeest zijn hart geneigd had, om Hem te willen dienen en niet langer zichzelf.

De kleine August, die den volgenden morgen weer wat beter was, zette groote verbaasde oogen op, toen hij Bernards mooie nieuwe blokkendoos vóór zijn ledikantje zag staan. Hij kon maar niet begrijpen, dat hij er waarlijk mee mocht spelen, terwijl Bernard

in den tuin een sneeuwpop ging maken. Toen hij dat *eindelijk* begreep, noemde hij Bernard een lieven besten jongen.

Blij en tevreden speelde August den ganschen morgen met Bernards blokkendoos. Van tijd tot tijd kwam Bernard zelf er eens naar kijken en hielp hem ook wel eens terecht, want August was lang zoo'n bekwaam bouwkundige niet als zijn groote broer, en zijn torens vielen daardoor ook altijd veel gauwer ten onderste boven. Het deed Bernard echt genoegen, zijn broertje zoo prettig te zien spelen. Hij gevoelde zich innerlijk gelukkig; want dat hij nu kon dulden, dat August zich met zijn speelgoed vermaakte, was hem een bewijs, dat de Heiland al bezig was zijn booze eigenliefde uit zijn hart weg te nemen, en hem daartegen hielp strijden.

„Heb je nu een prettigen morgen gehad, August?” vroeg Bernard vroolijk, toen de klok twaalf sloeg en de doos weer opgeborgen moest worden.

„O ja, heel, heel prettig!” antwoordde August, terwijl zijn kleine, dikke vingertjes ijverig hun best deden, om de blokken op hun vaste plaats in de doos te leggen.

„Het is niets naar, om Gods wil te doen,”

zei Bernard dienzelfden avond tot zijn moeder, toen hij in bed lag en nog eens nadacht over zijn gedrag van gisteren en van vandaag. „Ik dacht, dat het heel naar en moeilijk was, maar het is zoo niet. Het geeft mij zulk een gelukkig gevoel, dat ik August met mijn blokkendoos heb laten spelen. Ik ben nu veel gelukkiger dan gisteren, toen ik ze wegsloot. Moeder! dit is zeker „de nooit gekende vreugde” uit het Kerstliedje, dunkt u niet?”

„Ja, mijn lieve jongen! als wij ons hart en onzen wil aan den Heiland overgeven, dan geeft Hij in ons hart „die nooit gekende vreugde,” want in het houden van Gods geboden is groote loon, zegt ons het heilig Woord des Heeren.”
